

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1351 usque ad annum 1414

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1768

VD18 90118278

§. 64. Continuatur negotium concordiae.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66293)

ret. In hac dignitate creabat Sacerdotes, conferebat cunctos fere Ordines, dedicabat templa, cæteraque omnia Episcoporum munia obibat. Detecta denique falsitate diplomatis e numero illorum, quos sacerdotio, aliisque Ordinibus sacris inauguraverat, multi manebant in statu laico, ducebantque uxores: alii meliore consilio se denuo consecrandos curabant per veros Episcopos ex consensu Ultrajectini: qui Papæ jussu convocatis in urbem suam septem aliis Episcopis captum falsarium die S. Hieronymi 30 Sept. an. 1392 solenniter in foro exauguravit; tum tradidit urbis Consulibus. Hi eum damnabant ad ahenum, scilicet, ut in ferventem aquam paulatim immitteretur: at ob sacros Ordines, quos acceperat, & quod esset Religiosus, ex aheni mox extractum securi percuti jussere. Præsul Florentius eum in cœmeterio Dominicanorum humari passus est.

§. LXIV.

Continuatur negotium concordia.

Duo Carthusiani, quos Papa Bonifacius in Galliam misit, erant Petrus natione Lombardus Astensis Prior, & Bartholomæus Prior in insula Margarita, quem alter sibi socium adsciverat. Papa volebat eis jungere clarum Doctorem Juris æquitatem causæ suæ defensurum: at Petrus illi exponebat, negotia religionis tractanda esse

Sæcul. XIV.
A. C. 1392.

Labour l. 12.
6.7.

Sæcul. XIV.
A. C. 1392.

esse simplicius, & minus approximate. Avinionem primum venerunt, ubi agebat Bithuricum Dux omnium Galliae Principum addictissimus Clementi. Hi ambo ea Bonifacii legatione perturbati exceptos duriter, & alloquio exclusos sæpius Religiosos in Ordinis cœnobio Villanovano includi voluere; quamvis affirmarent se Papæ Bonifacii epistolam ad Regem ferre: nec ista eis extorqueri vel minis poterat, vel injuriis.

Re Parisiis comperta rogatus ab Universitate Rex pro illis ad Clementem scripsit. Qui ei obsistere non ausus liberatos, cum dimitteret, Regi dicere jubebat, se concordiam serio curaturum, etiamsi dignitatem, immo vitam suam perderet. Sed eum non candide locutum esse docuit eventus. Ita Carthusiani, qui sub initium Aprilis, ut ex die Papæ litteris adscripto cernimus, Roma discesserunt, Parisios non advenerunt nisi sub Decembris finem.

Rex cum Proceribus benigne Viros accepit, & audiit: promisit etiam, se respondurum ad Bonifacii epistolam. Sed difficultatem habebat responsi forma. Offenderetur Clemens, si Bonifacio daretur Papæ titulus: sin minus, læderetur Bonifacius. Statutum est, ut viva voce responderetur per Religiosos a Bonifacio missos. Jubebantur ei nunciare, Regem laudare piam ipsius mentem, & ad conciliandam
Eccle-

Ecclesiæ concordiam conatus omnes adhibiturum. Quo magis appareret bonæ Regis voluntas, exarabantur litteræ ad cunctos Italiæ Principes, qui per eas invitabantur, ut & ipsi extinguendo Ecclesiæ dissidio navarent operam. Papæ Nunciis traditæ sunt illæ litteræ, junctique alii duo Carthusiani, quorum alter erat Prior Parisinus. Hæc omnia fiebant de consilio cunctorum Principum præter Biturigum Ducem Clementi nunquam non favorabilem.

Pro insperato Principum consensu Deo gratias agendi causa Universitas ad S. Martini ædem in Campis sitam instructo ordine processit 25 Jan. 1393. Guido* de Cumulis Dionysiosanensis Abbas ibi sacrum de Spiritu Sancto fecit: ac ejusdem cœnobii Prior Guilielmus Varrantius Theologiæ Doctor inibi sermonem habuit, per quem optimam voluntatem Regis, & Optimatum Ecclesiæ concordiam expetentium magnis efferebat laudibus, præsentisque omnes hortabatur, ad precandum Deum, ut illos hoc in proposito confirmaret: timebatur enim, nec abs re, ne Clemens eosdem inde dimoveret.

Tum edixit Universitas, cuivis Academico licere libellum modorum, quibus potissimum effici posse concordiam Ecclesiæ putaret, immittere in arcam probe clausam, tantum supra instar capsæ, quæ stipem reciperet, apertam, & in cœnobio Ma-

Hist. Eccles. Tom. XXIV. Hh thu-

*Sæcul. XIV.
A. C. 1393.*

*Spicil. to. 6.
p. 56.*

** de Mon-
ceaux.*

Sæcul. XIV.
A. C. 1393.

thurinorum positam. Concessum certum tempus: designati Doctores quinquaginta quatuor, qui discuterent libellos, & in compendium redigerent. Revocabant modos illos ad tria capita, cessionem electi utriusque Papæ, compromissum, & concilium generale: cumque in conventu totius Universitatis rem proposuissent, una mente decretum est, ut tres illi modi ad Regem in forma epistolæ deferrentur: quam componere jubebatur Nicolaus Clemangius prima Theologiæ laurea donatus.

Interim quatuor Carthusiani a Rege Carolo missi advenere Perusiam, ubi Papa Bonifacius agebat: ad quem ea, quæ habebant in mandatis, referebant addentes alia memorabilia. Tum Bonifacius Regi scripsit hunc in modum: Quantum intelligere potuimus: illi, qui fecere antipapam Robertum Genevatem, aut ejus partes suscipere, tua juventute abusi oculos ita fascinarunt tuos, ut cernere verum nequeas. Nos id graviter dolemus: firmiter tamen speramus fore, ut Deus te illuminet, & tu nostri antecessoris Urbani jus optimum agnoscas. Exponit breviter factum, & hortatur Regem, ut Robertum deserat, nec ullum hominem ad ejus partes compelli sinat. In fine ait: Cupimus edoceri certius, quo sis animo affectus. Dabat 20 Junii an. 1393. Quando hæ litteræ pervenerunt in Franciam, Rex accessione morbi sui afflictaba-

ctabatur; & ideo eas non accepit. Sed Biturigum, & Burgundiæ Duces tunc regnum gubernantes censebant illas non mereri responsionem: eo quod Bonifacius Clementis expulsionem peteret, nec ullum ad concordiam gressum faceret.

Sæcul. XIV.
A. C. 1393.

§. LXV.

Bonifacius Romam redit.

Anno isto ac priore Bonifacius Bononiam, Perusiam, multasque alias Æmiliæ, ac Marchiæ Anconitanæ urbes reduxit ad officium. Rogatus a Romanis ipsis, ut Romam repeteret, tutior ibi, quam alibi futurus, 8 Aug. 1393 cum illis pactionem fecit, cujus præcipua puncta subjicio. Papa ex more suorum antecessorum poterit constituere Senatorem stipendio urbis afficiendum, cujus Vexillarii, Curatoresque cæteri Senatorem non poterunt impedire, quin suum exerceat munus, & justitiam. Senatoris, Conservatorumque administris non licebit arma eripere Aulicis Clericis laicisve, aut Clero Romano. Hæc arma Clericorum notanda sunt. Aulici, Clericique Romani seu civilem, seu criminofam ob rem tantum citabuntur ad suos Judices legitimos, nempe Aulici Clerici ad Auditorem Curiæ Apostolicæ, profani ad Præfectum Aulæ pontificiæ, Clerici Romani ad Romanum Papæ Vicarium.

Rayn. 1392.
n. 5. 6.
Id. 1393. n. 5.

Hh 2

§. LXVI.